

СЕНКОВЕЩИЦА

Сюзан Денърд

Превод от английски език
Иванка Ангелова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Witchshadow*
Copyright © 2021 by Susan Dennard
All rights reserved.

Превод Иванка Ангелова
© Егмонт България, 2022
Редактор Вили Вълканова
Коректор Таня Симеонова
Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фригьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2022
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-2814-6

НА КРИКЕТ,

който ме научи какво означава майчинство.

*Търкалящи се камъни,
сечива, разцепени на две.
Сенкозмят се падна на дъщерята,
от лунна светлина създадена в далечни времена,
но той просто не го знаеше още.*

От „Плачът на Еридиси“

НАЧАЛОТО

Гарванът гледа от дъбовата клонка.

Перата му шумолят. Ключът му трака. Мина много време, откакто видя Слънцето и Луната наедно.

А още повече време мина, откакто ги видя да изцеряват Кладенеца.

Присъстват стотина души, подредени нагъсто в редици около обширното езеро. Някои имат оръжия, повечето носят униформи и всички са с отегчени физиономии. Зад тях стоят на пост отдавна заспалите букови дървета. Шест – винаги шест.

През нощта валя сняг, лек като прашец, който направи боровата гора да изглежда крехко бяла. Но снегът никога не докосва Кладенеца, нито покритите с мъх камъни около него, нито буковите дървета, чакащи да оживеят.

Хората наричат Слънцето „Домна“. А за Луната изобщо нямат име. Двете момичета носят подобни кафяви ризи, стигащи до коленете им, но приликата между тях свършва дотук. Слънцето – със златиста коса – е раздражено и не се опитва да го скрие. Луната – с черна коса – е безучастна, всичките ѝ чувства и мисли са скрити зад блестящото нищо.

Те напомнят на гарвана на някого, когото познава отдавна. За някого, който разруши света, само за да го направи наново.

Явно и на двете момичета им е студено. И двете треперят, подскачат, дъхът им образува мъгла. Над Кладенеца се извива каменен навес, затулящ малкото светлина, която истинското слънце излъчва в този ранен час. Момичетата са в капана на сянката.

Най-сетне един попрегърбен мъж, наметнат с кожи, им кимва да започнат и те не се поколебават. Разменят си мимолетен поглед, загатната усмивка преминава по лицето на Слънцето, а след това, ръка за ръка, Слънцето и Луната се гмурват в студения, тъмен Кладенец.

Скоро единственото, което се вижда, са краката им – проблясъци от бледа кожа, които потрепват под току-що разбитата пяна. Потрърпване на бледи ръце, проблясък от пръстите на краката. После изчезват напълно, погълнати от Кладенеца.

Минават няколко мига, преди един елегантен мъж, чиято коса е с цвѳета на изгрева, да се прокрадне по южния край на Кладенеца. Напред-назад, напред-назад, непрестанно се взира в дълбините с решимост, с която никой не може да се мери, дори и гарванът. Пълничкият мъж му извиква рязко да спре. Елегантният не му обръща внимание.

Той никога не е бил добър в това да слуша.

Тогава се случва нещо: лек бумтеж, едва доловим, човек би си помислил, че му се е сторило. Удар на сърцето, продължил твърде дълго. Като потрърпване в мускулите, а не в земята.

Но гарванът е виждал това и преди. Усещал го е и преди и е наблюдавал как вълнички се понасят през езерце. Идеални, концентрични пръстени, които се застигат към ръба на Кладенеца.

Елегантният мъж се усмихва.

Тогава се разнася втори бумтеж – достатъчно силен, за да събори снега от дърветата. Достатъчно силен, за да прокълти в кухите кости на гарвана. Изведнъж хората около Кладенеца се оживяват, не им е скучно вече.

Елегантният мъж извиква, надава радостен възглас, а ръцете му се разтварят широко. Триумфално. Той се извърта с лице към другия мъж. Но докато се обръща, погледът му за кратко среща очите на гарвана. Дори да е изненадан да види птицата, не го показва.

– Готово – обявява той, приближавайки пълничкия. – Кладенецът е изцерен.

Закръгленият мъж се усмихва. Нещо бавно кара тъмните му очи да заблестят, а гарванът много добре знае, че във Веицерските земи няма същества така гладни като хората.

– Негово Величество ще бъде доволен – подхваща пълничкия, но плясък във водата открадва останалите му думи. Момичетата се връщат.

Първо се появява Слънцето. Поставя началото. Следва Луната. Завършва започнатото.

И двете си поемат жадно въздух, гребейки несръчно към ръба на Кладенеца. Студът е изсмукал цвета от кожата им, с изключение на болезненото розово по носовете им. Двама униформени пазачи ги очакват с дебели одеяла. Слънцето стига първа до ръба и след като пазачите я изтеглят, тя се обръща, за да помогне на Луната. Не защото няма мъже за тази работа, а защото тя си е такава. Те и двете са такива – неразделни и верни.

А гарванът одобрява това. Потраква с клюн, за да подсили съгласието си. Всичко се е случило така, както трябва, и сега е време да си тръгне. Той има заповеди, които да следва, а това отклонение тук не беше сред тях.

Но гарванът чувства, че заслужава да види Слънцето и Луната обединени. Награда за всичките му вековни усилия. В края на краищата все още има частици от човешкото, които блещукат у него. Малки късчета, които обичат шоколад и сладък конфитюр.

И малки късчета, които също харесват наградите за добре свършена работа.

Гарванът размахва лъскавите си крила и се откъсва от дъба. Клонът се разклаща, снегът прехвърква и скоро дискусиите между двамата мъже, привикнали с властта, заглъхват, недостъпни за слуха на гарвана.

ЧАСТ ПЪРВА

Кукловода

ЕДНО

Месец след изцерението на Земния кладенец

Знаеше, че влиза в капан. Беше видяла следите им преди двайсет крачки, точно до онзи завой на пътя, а още по-рано усети нишките им.

Може би, ако беше поискала, щеше да ги избегне. Но тя не искаше. Беше гладна. Лютата зима не бе оставила нищо за ядене от тази страна на Охринските планини и малкото, което бе успяла да събере, беше дала на мъничката си спътница; сега тя я чакаше в една хралупа в бука заедно с невестулката, която всъщност не беше невестулка.

Когато стигна на петнайсет крачки от най-близкия войник, тя спря и заби тоягата си в калта. Беше от грубо одялана сребърна ела, която отне преди два дни от един труп. Сребърната ела, казваха хората от хълмовете, предпазва от кошмари. Досега обаче се оказа, че не беше вярно.

Нишките на най-близкия мъж трептяха, зелени от напрежение. Не се беше скрил добре зад алпийския рододендрон, но дори нишките да не го бяха предали, следите от стъпки по пътя щяха да го направят. Разкалян от вчерашния дъжд, пътят се беше набраздил толкова дълбоко от пътуването, че приличаше на ров и осигуряваше на мъжете в горския храсталак по-горни позиции.

Не че това би им помогнало.

– Знам, че си там – извика тя.

По осем чифта нишки едновременно премина ярко съобщение за „Тревога“. Всеки от чифтовете беше неумело прикрит.

– И нямам нищо ценно – продължи тя. Гласът ѝ звучеше грубо, защото беше гладна и вече дни наред ѝ се виеше свят до припадък. Ако не бяха нишките им, нямаше изобщо да може да се съсредоточи върху тях.

Или върху мъжа, който се приближаваше към нея по пътеката. Ад-бард. Нямаше нужда да вижда алената му униформа, за да го разбере. Вихърът от сенки в сърцевината на нишките му го издаде.

– Предупредиха ни за теб – заяви той, като спря на двацет крачки от нея.

Достатъчно близо, за да забележи зачервения му нос – приличаше на мъж, който е препил. Той се усмихна.

– Не изглеждаш страшна.

– О, заблуждаваш се, страшна съм. – Тя вдигна дясната си ръка и я завъртя в неговата посока. – Знаеш ли какво означава това?

Той не отговори, но нова вълна на тревожност раздвижи нишките на скритите войници. Малцина имаха представа какъв е знакът за Вещица.

– А ти – отвърна ад-бардът, издърпвайки златна верижка изпод яката си – знаеш ли какво означава това?

Тя се разсмя – сух, гладен кикот.

– Предполагам, не са ти казали, нали?

Той присви очи. Беше налупал въдицата.

– Какво да ми кажат?

– Опитаха се да ме направят като теб, ад-барде.

Тя направи драматична пауза, после добави:

– Не се получи.

Ад-бардът преглътна и пристъпи от крак на крак, а нишките му проблясваха като пред буря. Скоро щеше да нападне. Така биха сторили и другите войници в гората. Храстите се раздвижиха. Счупиха се клони. Тези мъже не обичаха да се страхуват. Щяха да я убият и да приключат с това.

Тя въздъхна. Беше уморена, гладна, но не беше слаба.

– Имате две възможности – предложи им тя: – или да ви пръсна, или да ви убия. Все още има шанс да останете живи, ако решите...

– Номатска измет! – изплю се ад-бардът.

А в себе си тя се усмихна, благодарна, че е разкрил истинската си същност. Това би улеснило много следващата част. Или по-скоро, щеше да направи кошмарите доста по-поносими. Тя така или иначе вече беше решила да довърши тези мъже, сега просто имаше извинение да го направи.

Мъжът извади безшумно меч си. Атакува я с вдигнато в ръката оръжие. Много глупаво от негова страна. Тя лесно го избегна. Мъжете винаги са я подценявали.

Когато я достигна, тя отскочи настрани и стъпи твърдо с пета на наклонената част на пътя. Скочи високо – бърз порив от скорост и въздух. После се превъртя покрай него с протегната тояга.

Задната част на главата му изпука – точно там, където гръбнакът се свързва с черепа. Не твърде силно, за да го убие, нито твърде силно, за да го нокаутира. Точно колкото да го повали на колене, за да спечели времето, което ѝ трябваше.

Още не беше приключила с него.

Тогава обаче към нея се нахвърлиха още седмина войници – нито един от тях не беше ад-бард, нито един не беше добре обучен – и тя сграбчи нишките на най-близкия мъж. Просто леко се протегна и ги хвана. Бяха хлъзгави и наелектризирани. Като речни змиорки, създадени от мълния.

Тя ги поднесе към устата си и ги погълна наведнъж – бързо движение, което беше станало за нея така естествено, както да размахва тоягата. Всичко, което трябваше да прави, беше да дърпа рязко и да захапва. Да дърпа и захапва.

Мъжът започна да се пръсва.

Не беше вешер, така че не се отприщиха подивели ветрове, нито пък избухнаха злокобни пламъци. Но той не се нуждаеше от такива сили, за да се пръсне. Магията живееше у всеки един

във Вещерските земи и сега същата тази магия го обгаряше. Беше като вряща тенджера.

Той изпищя; звукът от тази агония възпря на мига всеки войник. Нея обаче не възпря. Тя бръкна с пръсти още по-дълбоко в разкъсаните му нишки, дори когато огънят се прехвърли в нейните вени.

– Убий ги.

И мъжът го направи: нахвърли се на двама свои събрата – зловни, кървави нападения със зъби и нокти, – а после се намери трети и най-накрая да го повали.

Беше готова за това. Очакваше го. Не беше първата ѝ битка, нямаше да е последната. С дърпане и хапане тя разпръсна още един от мъжете. После трети, без да обръща внимание на суровата сила в техните нишки, която караше пръстите ѝ да вият. Караше силата и болката да вибрират в душата ѝ.

Първия път, когато разпръсна един, не успя да се задържи на крака и падна. Втория път прояви достатъчно благоразумие и се подпря на едно дърво. Третия път имаше тояга.

Скоро и тримата пръснати бяха изгорели – от тях останаха само празни, покрити с мехури обвивки, обрамчени от катранено масло, в каквото се бе превърнала кръвта им. Около тях се въргаляха поруганите тела на техните събрата.

Във въздуха се извиваше пара.

Бавно се изправи – главата ѝ все още пулсираше от мощ, но пръстите ѝ бяха най-сетне празни – и се приближи до единствения останал жив. Беше прикован към калта, а острието му със златна дръжка бе забито дълбоко в корема му. Беше го намушкал един от нейните разпръснати.

Той щеше да умре бавно от тази рана и противно на онова, което ад-бардовете искаха светът да повярва, те не бяха наистина мъртви. Все още имаше една последна бездна, от която никога нямаше да се завърнат.

Тя спря пред него и го изгледа. Би взела острието, след като той умреше – прекалено хубаво ѝ се стори да го остави.

– Номатска кучка – промълви той.

– Това не е учтиво.

Имаше представа на какво прилича, извисила се безизразно над него, с белег като сълза до окото. Знаеше, защото беше виждала това лице в сънищата си – в техните сънища. Те нямаше да ѝ позволят да забрави, колкото и бързо да бяга.

Тя коленичи в калта до ад-барда. Ужас появя през това, което беше оцеляло от нишките му. Той се опита да се отдръпне, но нямаше къде да отиде. Беше обречен.

– Как? – изтръгна се от гърлото му. – Ти ли...

Не довърши въпроса си, но тя знаеше какво има предвид.

– Знаеш каква съм – каза му тя. – Просто не искаше да повярваш.

– Да – въздъхна той.

– Опитах се да те предупредя.

Тя свали ръждясалата секира от бедрото си.

– Да – повтори той и този път в нишките му се появи примирение. Красива червена роза, която така добре се връзваше с кръвта му. Това беше добре. Нямаше смисъл да се бори с неизбежното. Тя го знаеше по-добре от всеки друг.

– Нека Луната майка освети пътя ти – каза му тя на номатски и притисна острието към гърлото му. – И дано Хитреца никога не те намери.

И пререза плътта му.

Кръвта забълбука. Нишките му избледняха. Тя не седна и не остана да го наблюдава – не както преди, когато все още държеше да уважава мъртвите. Вместо това тя се изправи и изхвърли окървавената си ръждясала секира в гората. Тя изчезна сред зимния хрусталак. След това застана с един крак върху гърдите на ад-барда, уви пръстите си около дръжката на меча му и дръпна острието.

Прекрасно оръжие, дори с цялата кръв по него. Щеше да го почисти веднага щом ѝ се удадеше възможност.

Взе ножницата на мъжа и след като я закачи на хълбока си,

тя хвърли последен, безразличен поглед около себе си. Към пътя, потънал като бръчка в планината. Към осемте трупа с издигаща се пара от телата им. Толкова много кръв, толкова пръснато масло.

При последната битка си беше казала, че ще намери по-чист начин да върши това. Ако не заради нейните собствени очи, то заради онзи, който щеше да намери телата. Може би при следващата засада най-сетне щеше да успее. Или при засадата след това – защото винаги щеше да има и друга. Защото в крайна сметка армията на императора щеше да я застигне и тя щеше да продължи да убива, убива, убива.

Стомахът ѝ изкъркори и ѝ напомни защо бе дошла тук и защо изобщо бе поискала да убие всички тези войници.

Дори кукловодите трябваше да ядат.

И така, след като си взе тоягата, тя се измъкна от калния път и Изьолт дет Мидензи влезе в гората, за да търси храна.